

Bonavista en Verd i Lila

Il·lustracions i text de
Marcos Caamaño Almonacid

Aquest conte pretén recordar a la ciutadania la importància que té el civisme, com a generador de la bona convivència, per poder gaudir tots d'un barri més net i agradable. La finalitat és promoure, especialment entre els més petits, la neteja i el respecte pels espais públics (carrers, mobiliari urbà, parcs i jardins). Cuidar i respectar el barri, com si de la nostra pròpia casa es tractés, és una tasca que incumbeix a tothom.

Javier Villamayor (Tinent d'Alcalde de Treball i Activació Econòmica i regidor del Barri de Bonavista)

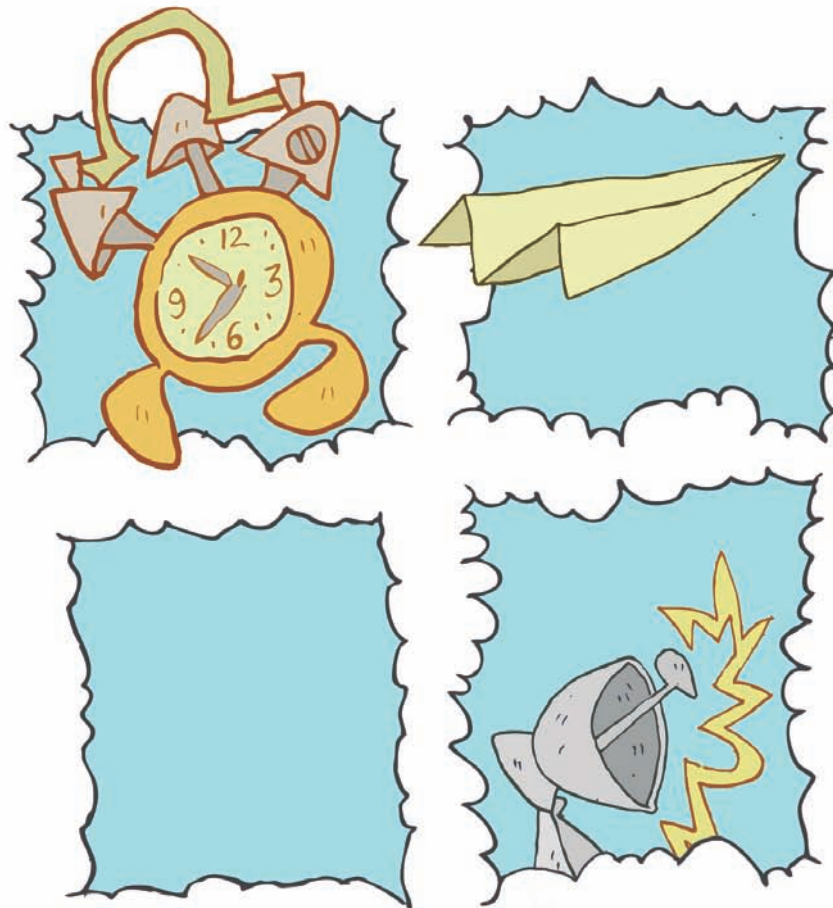

Desde la Nova Unió de Comerciants de Bonavista, hemos tenido la idea de publicar este pequeño cuento, que ha realizado un joven ilustrador de Bonavista, con el cual pretendemos favorecer los comportamientos cívicos, empezando por los niños, con la idea de ir haciendo de nuestro barrio un lugar cada vez más habitable y del que podamos sentirnos cada vez más orgullosos.

Luis Cabrera (Presidente de la Nova Unió de Comerciants de Bonavista)

Bonavista en Verd i Lila

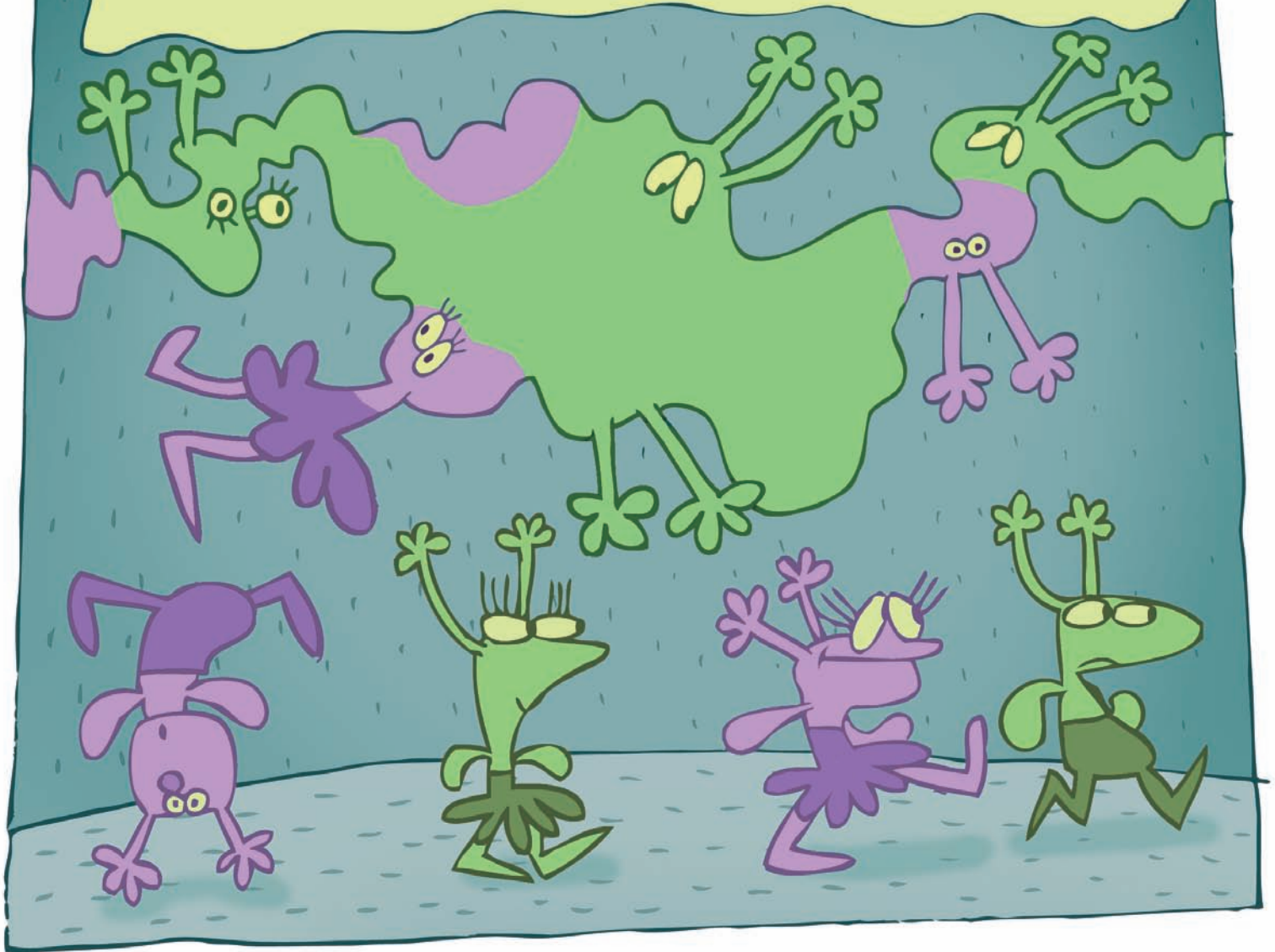
Marcos Caamaño Almonacid

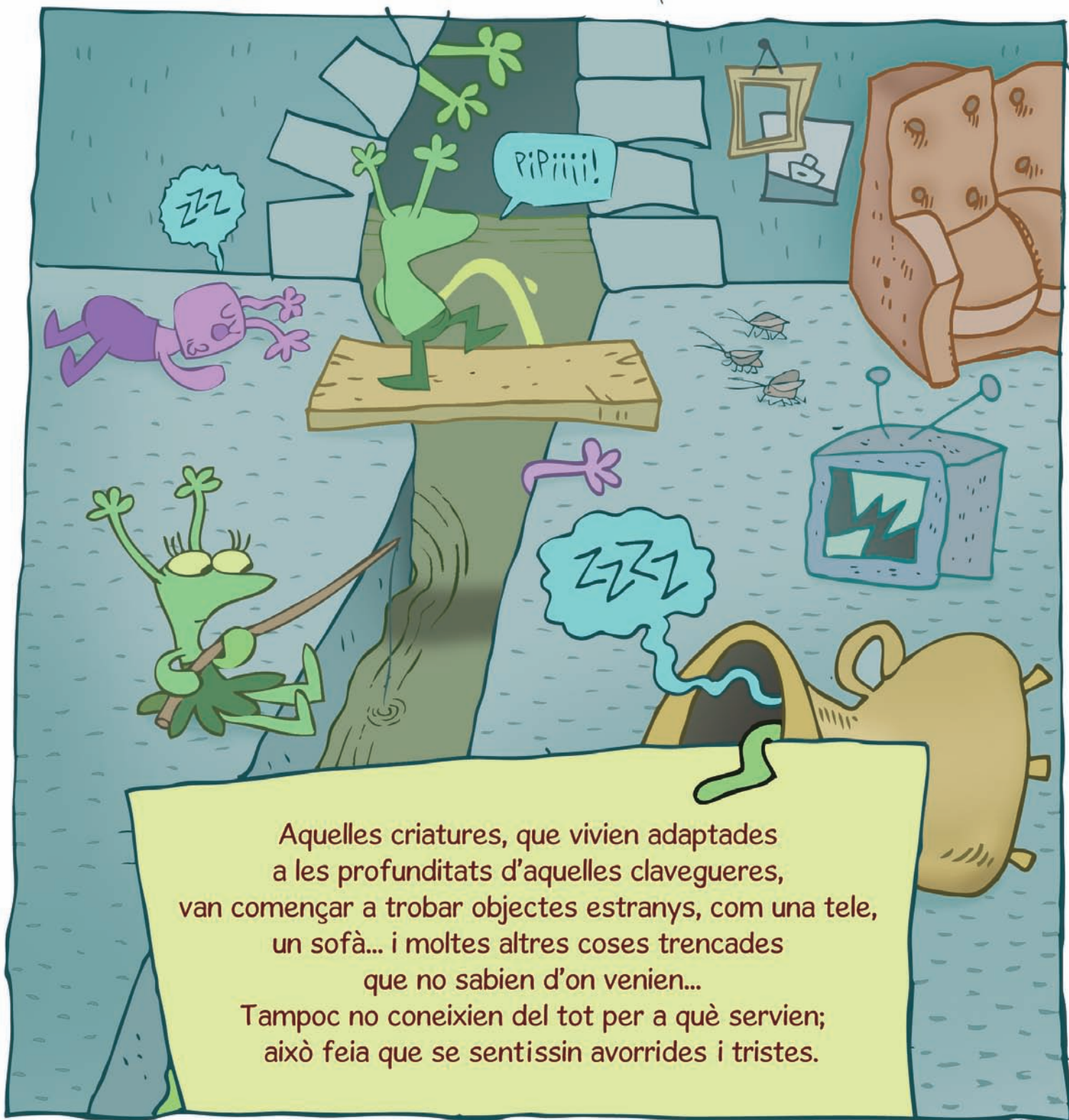

Fa molt de temps, segons la llegenda,
pels voltants de Bonavista hi havia una antiga
claveguera que anava acumulant les deixalles
i la contaminació que produïen els barris...

Un dia, aquella massa de brutícia cobrà vida, originant un munt de petits éssers verds i liles, de llargues orelles i ulls grossos, éssers que desconeixien el món exterior i no sabien res sobre la vida.

Aquelles criatures, que vivien adaptades a les profunditats d'aquelles clavegueres, van començar a trobar objectes estranys, com una tele, un sofà... i moltes altres coses trencades que no sabien d'on venien...

Tampoc no coneixien del tot per a què servien; això feia que se sentissin avorrides i tristes.

Molt temps després, un bon dia en fosquejar,
un dels últims rajos de sol es va infiltrar per la claveguera
i es va elevar davant les criatures verdes i liles.
Era semblant a un fantasma lluminós i els va dir:

Sortiu d'aquesta
claveguera, pugeu
pel camí que us he marcat
i espereu que aparegui
en el cel una llum
molt més gran que jo...

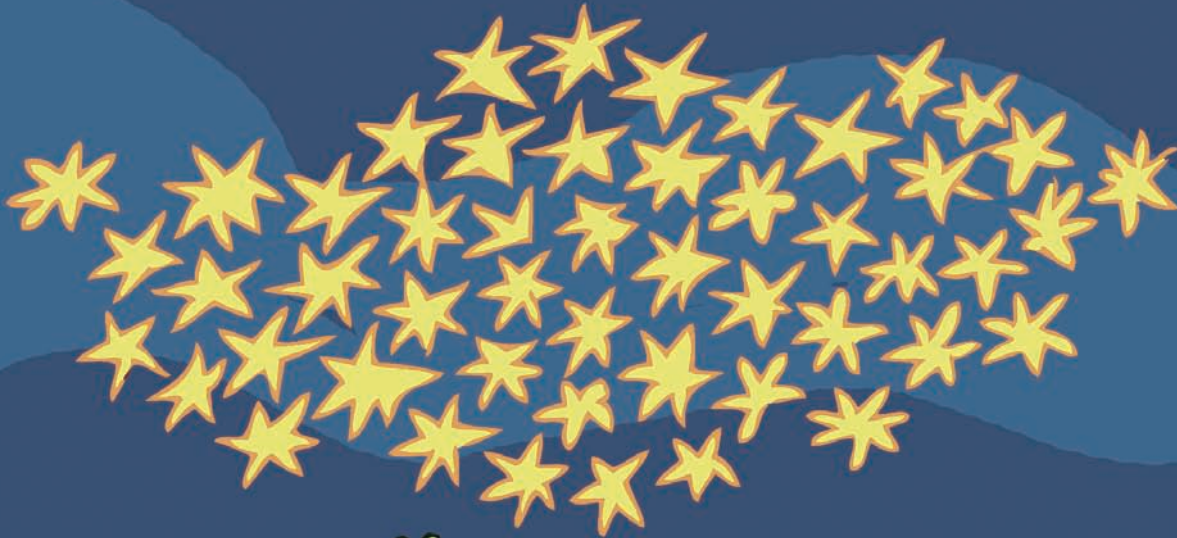
Ella us donarà
el premi
que mereixeu
després de tant
de temps
en la foscor!

I, dit això, va desaparèixer.

El raig va deixar els petits éssers astorats,
però, valents i contents, van seguir el camí marcat
fins sortir al món exterior.
Allí els éssers restaren meravellats mirant els carrers
i experimentant la sensació de respirar l'aire fresc.

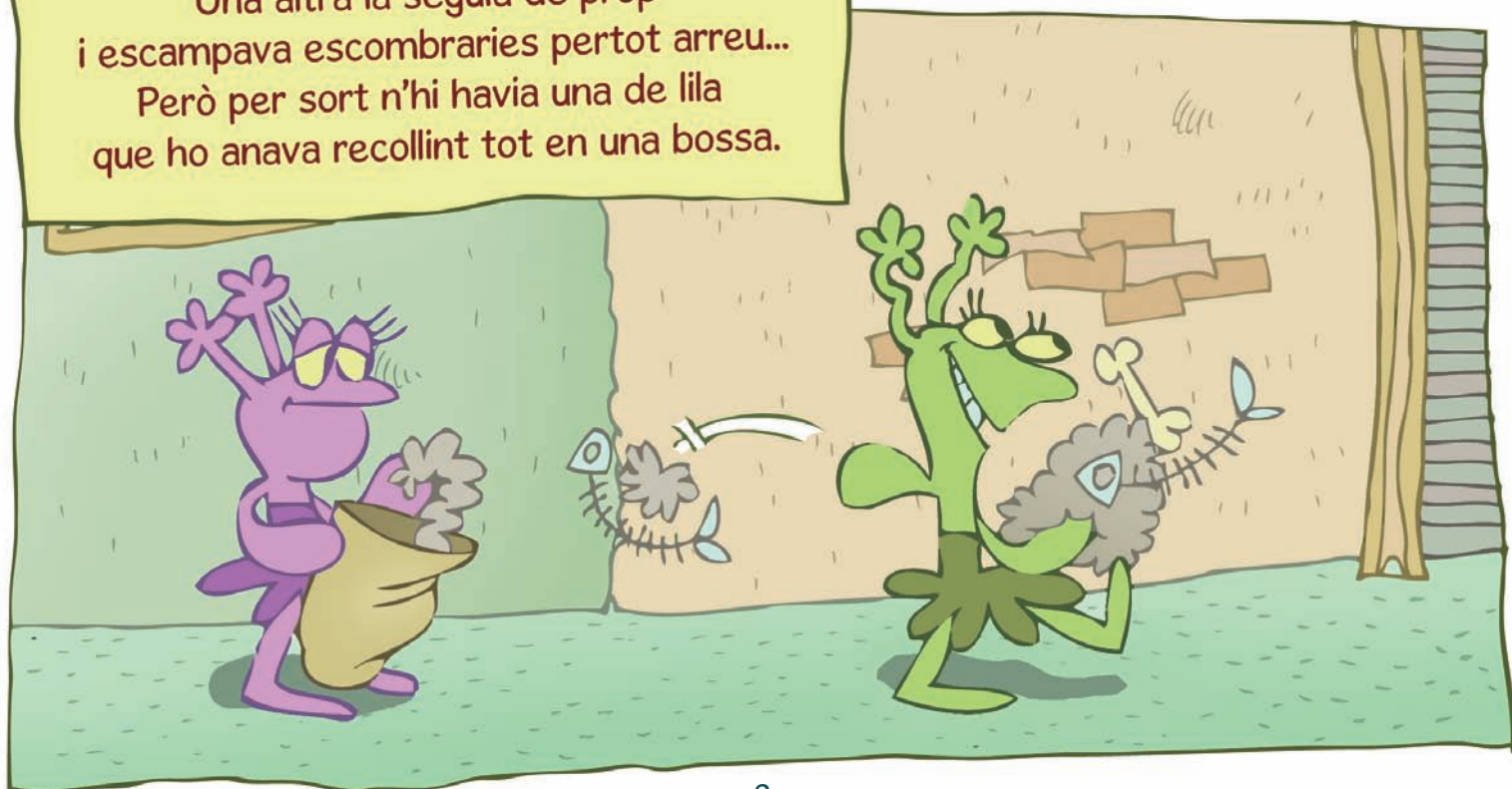
Van esperar que aparegués
al cel una gran llum amb un gran premi,
però això no apareixia per enlloc.
Només veien petits estels
i aviat es van cansar d'esperar
i van començar a tafanejar...

Una de les criatures verdes
es va posar a caminar pel carrer
i a cada passa que feia
deixava anar una caca ben rodona...

Una altra la seguia de prop
i escampava escombraries pertot arreu...
Però per sort n'hi havia una de lila
que ho anava recollint tot en una bossa.

Algunes molestaven el veïnatge cridant
i jugant enmig del carrer, mentre unes altres
creuaven tranquil·lament pel pas de vianants
per anar a jugar al parc.

Una vegada al parc, els éssers
verds pujaven als bancs
i trepitjaven la gespa
i les plantes...

...Però els éssers liles
s'asseien als bancs o jugaven
en la sorra sense trepitjar
les flors.

Quan es van cansar, tant els verds com els liles van deixar enrere el parc i van arribar a l'entrada del col·le.

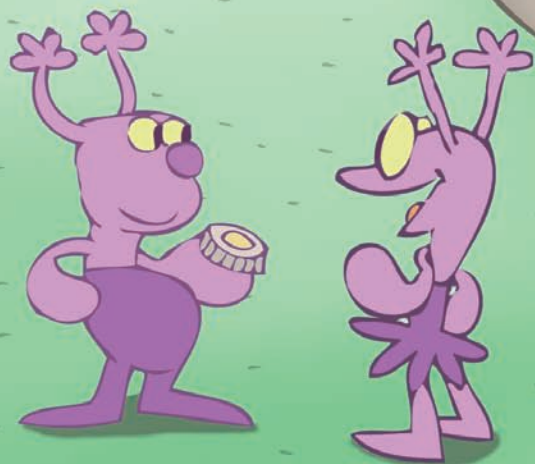
Els éssers verds es van apropar a un estrany home sense nom que els va oferir drogues i verí...

No obstant això, els liles van trobar una captaire que els va donar contes i llibres i els va explicar com de bonica és la vida.

Mentre passejaven van passar per la plaça: Una dels verds va trobar un llapis i de seguida es va posar a guixar les parets...

Mentre que un dels liles es trobava un euro i s'ho guardava per al futur...

Després de caminar una bona estona, van arribar a un mercat on els comerciants més matiners ja havien muntat les seves parades. Els verds seguien en la seva línia; robaven quan ningú els mirava i després escapaven...

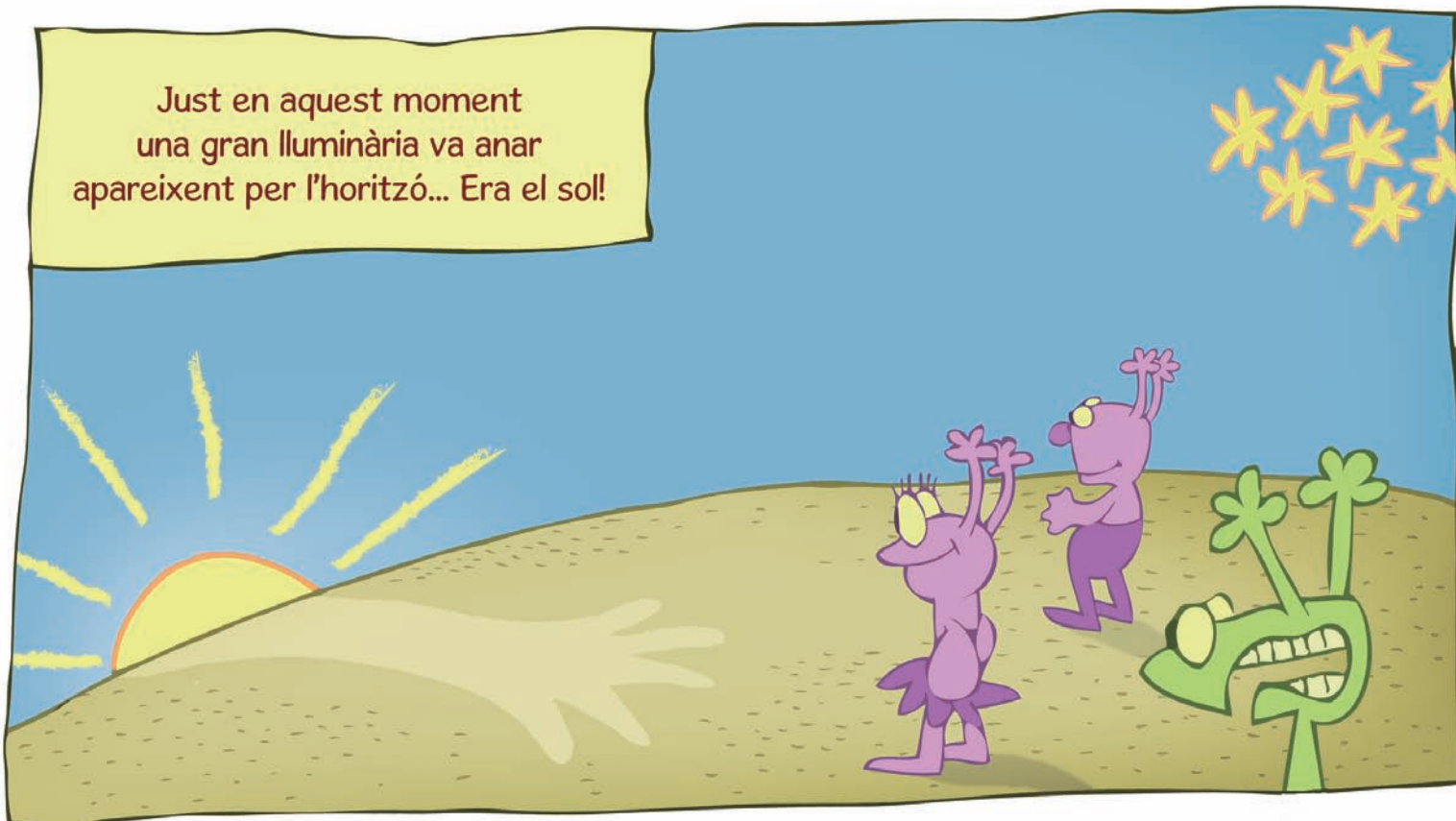
Però el lila que havia trobat la moneda la va fer servir per comprar pomes i les va repartir entre els seus companys.

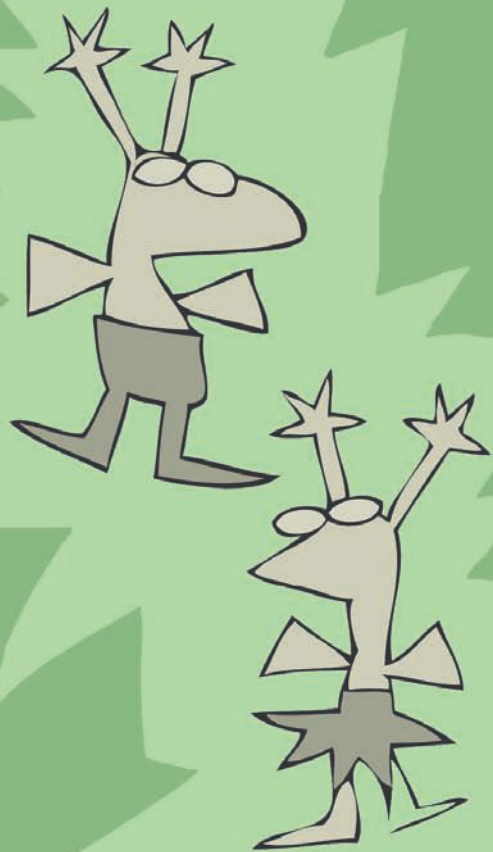
Finalment, després
de moltes hores
tafanejant pel barri,
van arribar a un descampat
i van recordar
el que els havia dit
el fantasma lluminós
unes hores abans...

Just en aquest moment
una gran lluminària va anar
apareixent per l'horitzó... Era el sol!

I el seu primer raig de llum
va tocar la pell del petits éssers...
convertint els de color verd
en estàtues de pedra
sense sentiments ni emocions,
ja que s'havien comportat
malament i no mereixien res millor.

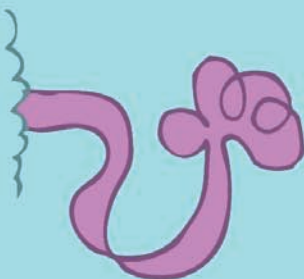
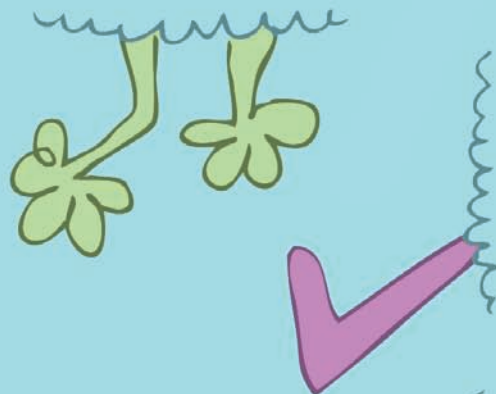
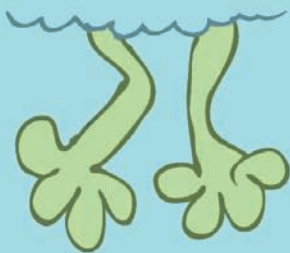

Mentre que els éssers liles,
que s'havien portat bé
amb els altres i amb el barri,
van ser convertits
en persones autèntiques...

I van decidir quedar-se a viure
en aquell lloc que es deia Bonavista.

Primera edició: febrer de 2013

© Del text i les il·lustracions:
Marcos Caamaño Almonacid

© De l'edició:
Silva Editorial
www.silvaeditorial.com

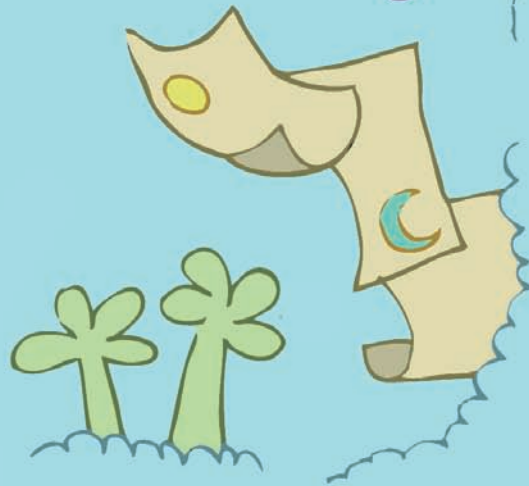
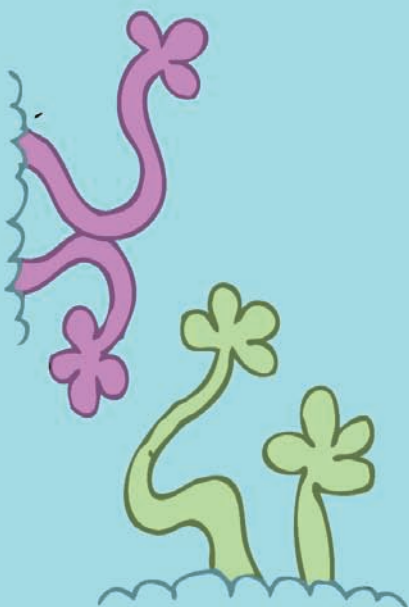
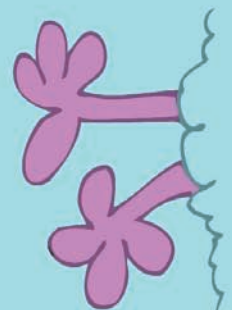

Dipòsit legal: T. 225-2013
ISBN: 978-84-15342-33-5

Tots els drets reservats.

SILVA editorial

Bonavista casa teva. Cuida-la!